

עבודת השם והתורה

קונטרס מים עמוקים

שיעורים בהסודות
עבודת השם
פדקי השקפה

הדפוס ציון תש"ס

מכון מים עמוקים

ועד להוצאת ספרי מורינו
הרב רבי יחזקאל יואל גליק שליט"א

יכולין לשמוע שיעורי
מורינו הרב שליט"א על הטעל:

בארה"ב

929.250.1000

בארה"ק

02.380.3100

ענגלאנד

330.350.1000

להארות והערות ולהירשם לקבל
הקונטרסים ש"ל פעם בחודש, יכולים
להתקשר לאימעיל:

Mayimamukim@gmail.com

הבהרת המערכת:

ראה הברכה שאנו נותנים לפניכם, דברים
עמוקים וברורים, וזאת למודעי שיש
באמתחתנו הרבה שיעורים בתוכן של
מאות שעות, אך דא עקא שהדבר מצריך
עבודה רבה ומסורה, ועולה להוצאות
מרובות, ופונים אנו בזה למבני מדע
המבינים גודל יקרת ערכם של דברים
הללו, ורעבים לראות הוצאת הדברים
לאור עולם, שזואילו נא בטובם לעזור
בההוצאות המרובות, כדי שנוכל להמשיך
בהמלאכה שעדיין לא היתה דים, וחכות
הדבר יהא תלוי בידכם.

עבודת השם והבד

קונטרס

מים עמוקים

שיעורים בחסידות
עבודת השם
פדקי השקפה

א..... חסידות| מאמר עושר גבור חכם חלק ז.....

ב..... חסידות| מאמר עושר גבור חכם חלק ה.....

ג..... עבודת השם: הרגשת השלימות - האור של ל"ג בעומר.....

ד..... השקפה - לאור המצב: וואס איז די פחד פאר ביאת המשיח.....

מאמר עושר גבור חכם

חלק ד'

⁽⁶⁾ אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו, כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי. (ירמיה ט')

(כ"ב כ"א):

כל עלמין או הקצ"ה רק ממלא כל עלמין, וזה נמשך מחלקו העליונה של הקו דהיינו חכמה וצינה. סתירה השניה הוא האם הקצ"ה מנהיג את העולם צמדת העשירות או צמדת העניות, וזה נמשך מחלקו השני של הקו דהיינו חסד וגבורה. הסתירה השלישי הוא האם מליאות הקצ"ה זה העולם כגבור או כעני, וזהו

במאמרים העוצרים ציארנו פנימית הענין של עושר גבור וחכם, שהם ג' סתירות גשורש מליאות הצריאה והנהגת הצריאה, וסתירות הללו נמשכים מקו האול"ס צ"ה הנמשך לתוך החלל הפנוי, ונעתיקם כאן צקצרה, הסתירה העליונה הוא האם נתהוה הצריאה צצחינת חכם או צצחינת חס, דהיינו האם הקצ"ה סוצצ

(א) מאמר זו נאמרה במשך חודש תשרי שנה זו, ובתוכו נתבאר הרבה ענינים יסודיים לחיי האדם, וחילקנו המאמר לכמה חלקים כדי שלא להכביד על הקורא, ובעז"ה יופיע כל החלקים במשך חודשי החורף, בחלק א' של המאמר נתבאר העושר גבור והחכם היאך שהם נראים בעולם הזה בעניני רוחניים ובעניני גשמיים, והיאך כוחות אלו נשפעים בסדר המועדים. בחלק שני נתבאר כמה סתירות בשורשי התהוות הבריאה והנהגת הבריאה, ובתוכם נתבאר יסודי החסידות וגילוי הבעל שם טוב ורבינו נחמן ז"ע וגם שאר תלמידי הבעל שם, גם נתבאר היאך שנראים העושר גבור חכם מצד הקב"ה. בחלק ג' נתבאר סדר המועדים בפנימיות מצד הקב"ה. בחלק ד' נתבאר שורש ענין שבת קודש, בחלק ה' נתבאר דרוש בענין כל הסתירות, וגם נתבאר כמה חטאים באיזה מדריגה פגמו. אמנם גם מי שלא ראה או קרא כל החלקים יכול להבין ולהוציא יסודות עמוקים מכל חלק בפני עצמו, [יכולים לשמוע השיעור על הטעל # 0-1 שיעורים # 13-14-15-16].

אדם הלומד צספר איזה ענין או מושכל, ואח"כ רוצה לעבוד את ה' ע"י זה הענין שלמד, אזי נולד צו ספק גדול, האם צריך לצטל את עצמו לאור הזה, ומעכשיו כל העבודה שלו צריך להיות צדיוק כפי אותו ענין שלמד, וצריך לשעצד כל הכלים שלו וכל הכוחות שלו כפי הענין הזה. או לא, שיכול להכניס האור כפי הכלים שלו, דהיינו שאכן עוצד את הצורה ע"פ אותו אור, אמנם עושה זה רק כפי מה שהוא מרגיש הענין הזה, וכפי מה שנראה לו שכך טובה לו יותר, וכפי מה שהוא מצין אותו הענין, דהאדם נעשה כמו הצע"צ על אותו ענין שלמד.

ספק הזה נקרא האם צריך לילך לחומרא או לקולא, חומרא פירושו שעבוד, שהאדם צריך להחמיר על עצמו לעבוד את הצורה אף צדצר שהוא נגד טבעו ורצונו, ולעשות גם צדדים שהם נגד ההרגשים שלו. קולא פירושו מנוחה, שעובד את הצורה כפי ההרגשים שלו, דכפי מה שהוא מרגיש צכוחות הנפש שלו, זהו סימן צבאופן כזה צריך לעבוד את הצורה. וזהו כלל כל הספיקות כולם שיש לאדם צעבודת ה', האם צריך האדם לצאת מהרגשת העצמי ולשעצד את עצמו צצייטול הגמור צעבודת ה', וזהו החומרא, או שיכול לילך לקולא לעבוד את הצורה עם הרגשת העצמי ותענוג צעבודת ה'.

צריכיין סייעתא דשמיא לפשוט

הסתירה צין ידיעה לצחירה, וזה נמשך ממחלק השלישי של הקו דהיינו נצח והוד.

והנה אחרי שנמשך האור א"ס צ"ה ע"י הקו, אזי צריכיין להכניסו לתוך כלי המלכות, כי כל אור צריך ליכנס לתוך כלי, וגם כאשר נמשך האור לתוך הכלי אזי נולד מכת זה סתירה חדשה, וא"כ עלינו לצאר מהו ענין כניסת הקו לתוך הכלי, ומהו הסתירה הנמשך מכת זה.

[א]

האדם צריך להכניס האור לתוכו הבלי הוא האדם, לכן צריך האדם להכניס אור הקו לתוכו, דהיינו שצריך האדם להמשיך צתוך מוחו ולבו כל השלשה סתירות של עושר צבור וחכם, לעבוד עם מושגים הללו את הצורה צ"ה, כגון הסתירה צין החכם ותם, דהיינו האם הקצ"ה סוצב כל עלמין או הקצ"ה ממלא כל עלמין, צריך לעסוק צסתירה זו היטב, כדי שיוכל לחיות עם זה ולעבוד עם מחשבה זו את הצורה.

אמנם כאשר רוצה האדם להמשיך האור לתוכו ולעבוד עמהם את הקצ"ה, אזי נולד צו סתירה חדשה, דהיינו האם צריך לילך צזה האור לחומרא, או שיכול לילך עם האור לקולא.

האם צריכיין לילך לחומרא או לקולא

וצאיזה זמן עוסקים צענין הסתירה הגולד
צשעת המשכת האור לתוך הכלי, דהיינו
הסתירה צין החומר לקולא.

הנה דצר הזה נמשך ומתגלה צשצת
קודש, דשצת הוא מדת המלכות, מלכות
פירשו כלי, דשצת הוא ענין הכנסת האור
לתוך הכלי, שיוכל לעצוד את הצורה עם
אורות הללו. וגם צשצת מתגלה סתירה זו
האם צריכין לילך לחומר, או יכולים לילך
לקולא, לכן השצת כלולה מסתירה זו צין
החומר וקולא, דמאד אחד השצת הוא
חומר גדולה, ומאד השני השצת הוא
קולא גדולה.

שמירת שבת ועונג שבת

בשבת יש לאדם שעצוד גדול,
שאקור לעשות צו שום מלאכה, ואפילו
אוכל נפש אקור לעשות צשצת, וצחינויות
נראה כאילו רצון הצורה הוא שכל אחד
יהא מעונה ציום הזה^א, שהאדם אינו
יכול לעשות צו כלום, ואף אינו יכול להכין
מאכלו ציום הזה, וא"כ אין לו מאכלים
שיוכל לאוכלם. אמנם צאמת אמרו חז"ל
(ע"ז דף ג' ע"א) מי שטרם צער"ש יאכל
צשצת, וכל אחד מחויב להכין סעודה
מער"ש כדי שיוכל לקיים מצות עונג
צבת, כמוש"כ (שע"י נ"ג) וקראת לצבת

הספק הזה

הרי שגם אחרי שהאדם מכיר ויודע
היטב כל הסתירות, כגון שכצר יודע
מסובצ וממלא, אזי עדיין יש צו ספק
גדול, צאיזה אופן צריך לעצוד את הצורה
עם דברים הללו, האם יכול להכניס האור
כפי הכלים שלו ולעשות כפי מה שהוא
מרגיש, או צצריך לשעצד את עצמו לאור
הזה ולעשות אף נגד ההרגש שלו. וכדי
לצצר ולפשוט הספק הזה צריכין הרצה
סייעתא דשמיא, דצאמת שני הדרכים
הם אמיתיים, אלא צצריכין סייעתא
דשמיא לידע מתי צריך לילך לחומר
ומתי יכול לילך לקולא, כמוש"כ רצינו
זי"ע ציואל משה (אות ק"פ - קפ"א) צענין
ספרי חסידות, שכל אחד צריך סייעתא
דשמיא לדעת איזה ספר שייך אליו.

[ב]

בשבת מכניסים האור לתוך הכלי

במאמר העצר ציארנו כל הסדר
השתלשלות ע"פ הימים טובים, דצכל
יו"ט מתגלה ונמשך סתירה אחד
מהחמשה סתירות, וא"כ עלינו לדעת
צאיזה זמן ממשיכים האור לתוך הכלי,

ו בדבר הזה טעו הקראים שפירשו הלאו דלא תבערו אש בכל מושבותיהם ביום השבת, שאסור להניח
אש דלוק ביום השבת. (ראה בעל המאור ריש פרק כירה), משום שהם הבינו דהתכלית הוא להיות
מעונה ביום השבת, אבל החמינו ז"ל ברוח קדשם הבינו להיפך דבשבת צריך להיות עונג שבת ולא
עינו.

עונג.

בי ששצת מחגלה סתירה זו צין הקולא וחומר, דמנד אחד צריך להיות שעבוד הגמור להאור של שצת, ולקיים מצות שמירת שצת כהלכתו, אצל מצד השני יכול האדם להרגיש צו הרגשת העצמי ומנוחה, לכן ציום הזה אנו עוסקים בסתירה זו האם צריכין לילך לחומר צשעבוד הגמור להאור, או יכולין לילך לקולא לעשות כפי ההרגשים שלו.

כל החומרות בשבת תכליתם להביא להקולא

והנה צימי האנז'ער רצ זי"ע היה יהודי אחד שרצה ליזהר מאד שלא לחלל את השצת ח"ו, לכן צכל שצת היה מקשר את ידיו כדי שלא יכול להזיז, ועי"ז לא היה יכול להגיע לחילול שצת, והיו צריכין להכניס האוכל לתוך פיו, וכאשר סיפרו את זה להאנז'ער רב, אמר עליו, אה"נ שאינו עובר על חילול שצת, אצל מ"מ עונג שצת אינו מקיים. וגראה עומק כוונת דצריו הק', דלא רק שלא קיום אותו יהודי מצות עונג שצת, אלא שלא קיום גם מצות שמירת שצת, דתכלית של

ובפנימיות מצות עונג שצת הוא צמחשצה והרגשה, דששעה שאדם עוצד אזי מתפשטין ויוצאין הכוחות שלו, וכשגמ מעבודתו חוזרים אליו כוחות נפשו כמוש"כ צסידור הרצ (צילי שצת), וצשצת קודש מרגיש האדם כאילו כל מלאכתך עשיה, וחוזרים הכוחות הנפש של האדם לשורשם, וכל כוחות נפשו שייכים אליו, ואזי יכול האדם להרגיש הרגשת העצמי, וזהו ענין עונג שצת, כי הרגשה זו הוא תענוג נפלאה כשאדם מרגיש הרגשת נפשו וכוחותיו.

בשבת עוסקים בסתירה בין הקולא וחומר

הרי כי השצת כלולה מצ' הפכים, דמנד אחד השצת הוא חומר הכי גדולה^(א), ואף יותר מציו"ט דשצת אסור אפי' אוכל נפש, אצל מצד השני שצת הוא הקולא הכי גדולה, דשצת יש מצוה של עונג שצת, משא"כ ציו"ט החיוצ הוא שמחת יו"ט, ועונג הוא למעלה משמחה^(ב).

(א) וזהו הביאור במה שאמר הרד"ק ר' פנחס מקאריץ זי"ע, שאינו יכול לסבול המחמירין ביותר, הוין משבת [ופסח] אז טוב להחמיר, (כתבי קודש ר' משה מידנער אות תתרי"ט). משום דיום השבת הוא ענין החומר.

(ב) וגראה דזהו ענין השני שבתים שבת גדול ושבת תשובה, שבת הגדול הוא ענין הקולא [גדול פירושו חסד], ושבת תשובה הוא ענין החומר [תשובה הוא דין]. שבת הגדול הוא השורש לימי הקיץ שהם ימי החסד וקולא, ושבת תשובה הוא שורש לימי החורף שהם ימי הדין וחומר, כמוש"כ באוהב ישראל (ליקוטים) דכל שבתות השנה מקורן ומבוען משבת הגדול ושבת תשובה עיי"ש.

לתוכו, אזי יכול האדם לטעות את עצמו לילך לקולא צמקום שהיה צריך לילך לחומרא, וכן להיפך יכול להיות שהולך לחומרא צמקום שהיה צריך לילך לקולא, וכמו שאומרים ציודי הגדול של רבינו ניסים, את אשר הקלת החמירתי ואשר החמירתי הקלתי, אבל מ"מ ע"י כח השגת מתצטלים כל הספיקות ונכנס האור לתוכו צוודאית, כי השגת נטן לאדם השכל ודעת המכריע לזרר ולפשוט הספק, וע"י קדושת שגת יש לאדם הסייעתא דשמיא לדעת מתי צריך לילך לחומרא ומתי צריך לילך לקולא, וזה ענין המנוחה בשגת, כי א"א לאדם שיהא לו מנוחה כל זמן שיש לו ספיקות.

ונראה דזהו ענין אדם הראשון צחטא עץ הדעת, דהאר"י ז"ל כתב (שער הטויות דרושי ר"ה) שאם היה ממתין עד השגת אזי לא היה חטא בזה, ולפי דברינו נראה הציאור בזה, דצודאי היה לאדם הראשון איזה ספק בזה אם מותר לו לאכול או לא, כמו שמצואר בכל הספרים הק' כל אחד כפי דרכו, וכל הספיקות שייכים לענין הסתירה צין הקולא וחומרא, ובפרט ענין אכילת העץ הדעת, דאכילת עץ הדעת פירושו להגיע לדעת והרגשת העצמי, ושלל לאכול העץ הדעת פירושו שלל יהא לו הרגשת עצמי, וזה היה עיקר החטא ופגם באכילת העץ הדעת, כיון שהיה מסופק ולא היה יודע

כל איסורי מלאכות שגת הוא כדי שיצא האדם מזה לעונג שגת, שכך הצינה התורה הק' שאם יעסוק צמלאכה ואפי' אם יבשל ויאפה ציום הזה אזי לא יוכל לצא לתכלית העונג, אבל ע"י שימנע את עצמו מלעשות שום מלאכה, ע"י"ז יוכל לצא לתכלית העונג ומנוחה, שיחזור אליו כל כוחות נפשו כנ"ל, וצהרגשת העצמי יתענג צמעונג ודציקות נפלאה צהשי"ת.

ובמובן מאליו שאם יצא יהודי ויאמר אלני משונה הדבר, אלני יהא יותר עונג שגת אם אני יעבור על איזה מלאכה, צודאי שאינו יכול לומר כן, כי התורה לא אמרה שכל אחד יכול לעשות צו כרצונו, אלא כל יהודי צריך להיות צשעבוד הגמור להאור וקדושת שגת, ודייקא ע"י"ז יכול להגיע לעונג שגת.

הרי כי צענין הסתירה של השגת גופיה, משתווה הסתירה צין החומרא לקולא, דכל החומרות הם כולם כדי להציא האדם להקולא, ועיקר התכלית הוא הקולא. אבל לא בכל ספק שיש לאדם יכולים לראות כ"כ חזק היאך שמשתווה הקולא והחומרא ציחד, אלא נראה צעיני האדם עומק הסתירה שיש צהם, דהיינו אזי יכול לילך לקולא או יכול לילך לחומרא, ואינו יכול לתפוס צשיניהם.

קדושת שבת מבטל כל הספיקות
בכל פעם שמכניס האדם האור

וגו' והיתום והאלמנה אשר צשעריך, דהעצד והגר והיתום הם ההיפך של העושר גבור וחכם, וצכל יו"ט צריך האדם להכניס גם כח ההפכי ולשמחם. ונראה כי האלמנה המוזכר צפסוק קאי על שצת קודש, כי אשה הוא צחינת מלכות וכלי, וגם כל אשה יש לה הרצה ספיקות, והאיש מצרר ופושט לה כל ספיקותיה, אצל האלמנה אין לה מי שיצרר לה ולפשוט לה כל ספיקותיה, לכן צוותה התורה להכניס צשצת האלמנה ולשמחה.

מהו רצון השם צזה, לכן אם היה ממתין עד השצת היה מתצרר לו כל ספיקותיו אם צריך לילך לקולא או לחומרא, ואז לא היה שום פגם צזה, כיון שהיה משיג הרצון השם דתכלית של כל החומרות הם כדי להצילו להקולא.

בשבת צריבין להכנים ולשמח האלמנה

והנה לעיל (צחלק א') ציארנו הכתוב צפרשת המועדים (דצרים ט"ו י"א - י"ד) ושמחת צחגיך וגו' עצדך ואמתך והגר

מאמר עושר גבור חכם חלק ה'

זה מרמז על מלחמת האדם עם יצרו⁶, שכדי שיוכל ללחום עמהם נרכיב להתגבר ולהאחז בכל המדריגות הללו.

**שמע ישראל אתם קרבים היום
למלחמה מרמז לסוד הגאולה**

ואמר הכתוב (שם ז') והיה כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם, ואמר עליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה, ודרשו חז"ל (סוטה דף מ"ג ע"א) אפילו אין צבס זכות אלא קריאת שמע בלבד כדאי אתם שיושיע אתכם. צוה רמזה התורה מדריגה הראשונה דהיינו סוד הגאולה, כמש"ל דצעת קרי"ש מזכירים שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, ומעוררים הדציקות שיש לנשמת ישראל עם הקצ"ה, שאנחנו דציקים ומקושרים

תמצית נחצאר לנו צמאמרים העוצרים, שיטנס חמשה מדריגות מריש כל דרגין עד שנמשך האור ונכנס לתוך הכלי דהיינו האדם, מדריגה הראשונה הוא סוד הגאולה, מכח הדציקות שיש לנשמת ישראל עם האור א"ס צ"ה. מדריגה השניה הוא סוד התפלה, דהיינו הירוס הצריחה שיחזור להיות חלל הפנוי. אח"כ ישנס השלשה כוחות של עושר גבור וחכם והפיכס, שהמה שלשה חלקי הקו, חכמה וצינה, חסד וגבורה, נלח והוד. אח"כ יש כח הוודאית ומנוחה, וזהו כשנכנס האור לתוך האדם.

ונראה כי כל מדריגות הללו נרמזים צפרשת יליאת מלחמה (דברים כ'), שצו אומרת התורה היאך שזרכיין ללחום נגד הגוים ולא להתיירא מהם, וצפנימית

את אשתו תחתיו, כמו שפי' רשי (בראשית א' כ"ח) על וכבשה, 'ללמד שהזכר כובש את הנקבה', נמצא מי שעדיין לא נישא אשה הריהו כגר וחסר אצלו כח הגבור¹.

**הירא ורך הלבב משום שחסר
אצלו כח הוודאית**

ולבסוף כתיב (שם ט') ויספו השוטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביטו, ולכאור' קשה מאי הוא ענין ויספו לדבר, ולמה לא כיללו את האיש הזה עם הג' אנשים הנ"ל החוזרים ג"כ מעורכי מלחמה (עיין סוטה דף מ"ג ע"א). ולפי דברינו מוכן היטב כי האיש הזה מרמז על ענין אחר לגמרי, כי הג' האנשים הנ"ל חסר אצלו הכח של אור הקו דהיינו העושר גבור וחכם, אצל הירא ורך הלבב קאי על מי שחסר אצלו כח הכלי, דהיינו שהוא ירא ורך הלבב שיש לו הרבה ספיקות וחסר אצלו כח הוודאית.

[ב]

**יכולים לפגום ולטעות באחד
ממדריגות הללו**

הנה כמו שיכולים להיות מרכזה לכל

צמחשצחו של הקצ"ה דהיינו האור א"ס צ"ה צענמו, ובזכות זה אנחנו ניולים ונגאליס כמו שהקצ"ה צענמו הוא צר גאולה.

**החוזרים מעורכי מלחמה משום
שחסר אצלם הכח של העושר
גבור וחכם**

אח"כ מונה הכתוב ג' אנשים החוזרים מעורכי מלחמה, וזה מרמז לג' אנשים שחסר אצלם הג' כוחות של עושר גבור וחכם. הראשון, מי האיש אשר צנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביטו (שם ו'), הנה בית מרמז על כח החכמה, כמוש"כ (משלי כ"ד ג') בחכמה יבנה בית, ומי שעדיין לא חניך ביתו היינו שחסר אצלו כח החכם, לכן צריך לחזור מעורכי מלחמה.

השני, ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב לביטו (שם ז'), הנה כרם מרמז על ריבו נכסים דהיינו עשירות, ומי שנטע כרם ועדיין לא חללו נמצא שחסר אצלו כח העושר, לכן ילך וישב לביטו.

השלישי, ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביטו (שם ח'), זה מרמז למי שחסר אצלו כח הגבור, לכן צריך לחזור מעורכי מלחמה, כי הנה עיקר מעלת האיש הוא צוה שיכול לכבוש

¹ וזהו ההרגש רע שיש לאדם שנתגרש מאשתו, שמרגיש כאיש חלש שלא היה ביכולתו לכבוש את אשתו.

ובבחי הקללה השתמש דוד המלך לקלל את שונאי השי"ת, וזהו כל הקללות על שונאי השם המלאין בכל ספר תהלים, כי דוד המלך יש לו שורש מענין ההירוס ומקום החלל הפנוי, וראה בכל דבר המסרון וחלק הרע שיש בו, והיאך שצריכין להרוס כל הצריאה כולו ולצנותו מחדש, לכן היה מתאונן להשי"ת על כל הרע הנמצא בתוך הצריאה, והכל היה כדי להרוס החילוניות של הצריאה, ויחזור כל הצריאה להיות מקום של חלל הפנוי, ואז עי"ז יוכל להתגלות ולימשך לתוכו האור אל"ס ב"ה בהתחדשות כמש"ל.

אחר טעה באפיקורסות הבא מחלל הפנוי

ובן אחר שנכנס לפרדס וקי"ץ צנטיעות (חגיגה דף י"ג ע"ב) פגס צענין החלל הפנוי, דכניסה לפרדס הוא ענין הכניסה לתוך מקום החלל הפנוי כמש"ל (חלק ג'), ועי"ז נפל לתוך האפיקורסות הנמשך ממקום החלל הפנוי.

ולבן שמע מאחורי הפרגוד שוב צניס שובצים חוץ מאחר (שם דף י"ד ע"א), הטעם בזה, כי כח התשובה והתיקון צריך להיות צאותו דרגה שחטא, על דרך אומרים ז"ל (ויקרא רבה פרשה כ"א) אס עשית עצירות הרבה עשה כנגדן חצילות של מצות, דהיינו למי שפגס צאור הקו דהיינו תורה ומצות, אזי צריך לתקן הקו

אלו המדריות וסתירות מלך הקדושה כמש"ל (בחלק ב'), כמו"כ יכולים לטעות ולפגוס ח"ו בכל הני מדריות וסתירות, ונצאר כמה חטאים צאיזה מדריה טעו.

המקלל פגם בענין החלל הפנוי

המקלל (בסוף פרשת אמור) פגס צענין החלל הפנוי, כי כל אדם הנופל מישוב וקיום הצריאה ואינו מוצא את מקומו, נמצא שהיהו צמנצ של הירוס הצריאה, ואזי צנקל יכול לצא לאפיקורסות, וזה היה ג"כ אלל המקלל כיון שנפל מכל הי"צ שצטיס, (עי"ש ברש"י שלא היה מוצא מקום לטעו אהלו), לכן נכנס לתוך הירוס הצריאה, ומזה צא לקלל. אצל צאמת היה עליו לתקן ענין ההירוס, ולגלות שאע"פ שאינו מוצא מקום צקדושת הדגלים, מ"מ גס בתוך ההירוס בתוך מקום החלל הפנוי גס שס יש אלקות.

דוד המלך תיקן חטא המקלל

דוד המלך תיקן חטא המקלל, כי דוד המלך נפל ג"כ מקיום וישוב הצריאה ונכנס לתוך מקום החלל הפנוי, ואחר שחטא נתיאש מכל הקדושה ועולם הבא, אצל מ"מ לא צא מכת זה לקלל ח"ו הכציכול, אלא צידק את דינו של הקצ"ה, וגילה אלקותו יתצ' גס בתוך היאוש וצתוך ההירוס, כמו שאמר להקצ"ה (תהלים כ"א ו') לך לצדק חטאתי והרע צעניך עשיתי, למען תצדק צדצריך תזכה צשפטין.

מקום החלל הפנוי כנ"ל.

קרח טעה בסתירה בין העושר לעני

הטעות של קרח היה צענין הסתירה בין העושר לעני, שטעה וחשב שהקצ"ה אינו מתנהג אלא צמדת העשירות, והקצ"ה מוותר לכל אחד ואחד היאך שהוא, ואינו מדקדק כלל צמדת העניות, ולכן טען כי כל העדה כולם קדושים וצמודים ה' (צמדבר ט"ז ג'), ואין שום חילוקי מדריגות, וזהו ענין האחדות הגדול שהיה לקרח, כי מדת העשירות מביא אחדות גדול כמו שהארכנו לעיל (בחלק א').

השא המרגלים היה בסתירה בין הגבור לחלש

המרגלים טעו צענין הסתירה בין הגבור לחלש, כי הם פגמו צמח הגבור של הקצ"ה, וחשבו שהכנענים הם הגבורים, וכצרכו צעל בית אינו יכול להוציא כליו משם (פסטה ל"ה). לכן כדי לתקן חטא זה של המרגלים, הוצרכו לעשות צדקה מ' שנה הסוכות ממש צמלחמת סיוון ועוג, כדי לגלות ולהראות צמח הגבור של

ע"י קיום תורה ומצוות, [אצל היאך יכולים לתקן היום מה שחטא בעבר, זהו משום שע"י התשובה ממשיכין אור מעולם יותר גבוה^ג, ומכח אור הזה נמצא שהריהו למעלה מן הזמן, ועי"ז יכולים להתקשר מה שעושה היום עם מה שעבר עליו אחרת]. אצל מי שהפגם שלו היה למעלה מן הקו, דהיינו באפיקורסות הנמשך ממקום החלל הפנוי, אזי לא מהני אצלו התשובה הרגילה דהיינו תיקון הקו, לכן שמע אחר שא"ל לו לעשות תשובה^ה.

אמנם צמדת צודאי יש תשובה אחרת המהני גם לחטא זה של אחר^ה, דהיינו אם יעשה תשובה המתקן החלל הפנוי גופיה, וזהו תשובה באופן של הירוס, דהיינו שהיה על אחר ליכנס בתוך המצב של הירוס, שיתייאש עצמו מן כל העוה"צ ומן כל העוה"ז כאילו אינו יכול לצא כלל לידי תיקון באופן שיקלל את חייו, אצל אעפ"כ לא יצא מכח זה לאפיקורסות, אלא להיפך שיגלה אלקותו יתצרך גם בתוך ההירוס ובתוך היאוש, כי צודאי גם שם יש אלקות, וזהו ענין התשובה של דוד המלך שגילה אלקותו יתצרך גם בתוך

ג) עיין לקוטי תורה על יום כיפורים.

ד) וזה מרומזו בלשון רבינו ז"ל (תורה ס"ד) 'ועל כן על האפיקורסות הזאת נאמר (משלי ב') כל באיה לא ישובין, כי אין שום תשובה על האפיקורסות הזאת', דהיינו שלא שייך לעשות תשובה הרגילה על האפיקורסות הזאת.

ה) כמו שמבואר בכל הספרים הק' דודאי היה מהני תשובה גם לאחר, ראה לדוגמא אודה ישראל לימי הרחמים והרצון.

של שצת, אלא נטל ההלכות של שצת כפי הרגשותיו, ולכן היה טעותו דייקא צענין חילול שצת, כיון דשצת מתגלה ענין הסתירה צין החומרא לקולא, ולהראות דיום השצת הוא תיקון על ספיקות הללו, לדעת מתי צריכין לילך לקולא ומתי צריכין לילך לחומרא.

בנות זלפחד תיקנו את החטא של אציהם, וזהו שכתוב (צמדנר כ"ו ה') ויקרב משה את משפטן לפני ה', להורות דכל אלו המשפטים צריכין למסור לפני ה' דייקא, כי על ספיקות הללו א"א לדעת צדיוק מהו רצון השם בזה, וצריכין הרצה סייעתא דשמיא שהשי"ת צעממו יורה לנו אם צריכין לילך לחומרא או לקולא כמש"ל.

ולבן היה המקלל ומקושש ענין צפרק אחד (רש"י ויקרא כ"ד י"ג), להראות דהקצ"ה רוצה צשניהם צשווה, הקצ"ה רוצה צין צחלל הפנוי סוד התפלה והירוס הצריאה, וגם רוצה הקצ"ה צכלים דהיינו מנחה וודאית, ועל כל אחד ליזר צשניהם שיהיו צאופן הראוי.

[ג]

ביאור בסיפורי מעשיות מעשה י"ב

כל המדריגות הנ"ל מצוארים

הקצ"ה, כמש"ל שזה היה ענין הסוכות.

פנחס ע"י גבורתו תיקן חטא המרגלים

ובן פנחס תיקן ג"כ חטא המרגלים, כי בע"ז של פעור אמרו חז"ל (סנהדרין דף ס"ד ע"א) אוכלין תרדין ושותין שכר, מצואר מזה דבע"ז של פעור היה ענין אכילה ושתיה, ותאות האכילה שייך לכת הגבור כמש"ל (צמלק א'), ופנחס לחס בע"ז של פעור ואחו צכת הגבור של הקצ"ה והרג את זמרו צן סלוא, ועי"ז תיקן החטא של המרגלים שפגמו צכת הגבור של הקצ"ה.

לבן זכה פנחס לצרכת הנני וותן לו את צריתי שלום (צמדנר כ"ה י"ט), שלום מרמז למצות סוכה הנקרא סוכת שלם, דהיו"ט סוכות מגלה כח הגבור של הקצ"ה כנ"ל.

המקושש טעה בענין הסתירה בין החומרא לקולא

המקושש ענין [זלפחד] דלשם שמים נחמין (תוס' צ"ב דף קי"ט ע"ב ד"ה אפילו), טעה צענין הסתירה צין החומרא לקולא, כי זלפחד הרגיש צלצו דלמען צבוד שמים צריך לחלל את השצת, והלך לקולא כפי מה שהיה מרגיש צלצו שכך טובה לו לעשות, שיהא לו עונג שצת בזה שיעורר את כל היהודים, אמנם היה בזה פגם כיון שלא היה צשעבוד הגמור להאור

כמו שמצואר כלל הספרים הק', משום
דהדיבור מציא לידי גילו מה שהוא
צמאנות לבו.

התינוק היינו הנוקבא של העושר
והנה העושר גבור חכם והצעל
תפלה המה הדוכרא, אמנס כמו"כ
יש להם צחינת נוקבא, וזהו שאר אנשי
הקיצון צמעשה זו כמו שנצאר.

התינוק שהיה ניזון מחלב דהיינו
מזונות דקיס ולא היה ניזון ממזונות
של שאר העולם, זהו צחינת הנוקבא
של העושר, כי העושר ג"כ אינו ניזון
ממזונות של שאר בני אדם, וזהו הקשר
מה שהמדינה שקיבלו עליהם התינוק
להיות המלך שלהם, העמידו קודם לכן
עשיר אחד שהוא יהיה המלך עליהם.

**הבת מלכה היינו בחינת הנוקבא
של הגבור**

הבת מלכה היינו הנוקבא של הגבור,
כמו שמצואר שם שנתנו להגבור הצת
מלכה להיות לו לאשה, ולכן היתה יפת
תואר והיתה המלך למדינה של תאות
ניאוף, כי תאות ניאוף בא מגירות, דמי
שהוא גר צאיזה עיר אזי בא עליו תאות
היגר, והגר הוא היפך הגבור כמש"ל,
והגבור צריך לתקן הענין של היפת תואר.

**מלך הכבוד הוא הנוקבא של
החכם**

צקיפורי מעשיות מעשה י"ב, כמוש"כ
המורגני"ת צסוף המעשה כי סדר המלך
ואנשיו הם צחינת עולם התיקון, ולפי
דצרינו כפי מה שציארנו סדר ההשתלשלות
מוצן היטב היאך הם מרומזים בכל אנשי
המלך, ונצארכם צקוצר אמרים והמשכיל
יתצונן לפרש כל המעשה ע"פ הרמזים
האלה.

**הבעל תפלה ועושר גבור חכם
מבטלים המדינה של עשירות**

הנה הצעל תפלה הוא הענין של ר"ה
ויו"כ, הכח של הירוס הצריאה והכניסה
לתוך מקום החלל הפנוי כמש"ל, וע"י
כח זה עשה כמה צעלי תשובה, והצעל
תפלה התחיל המערכה לצטל המדינה של
עשירות, אצל מ"מ לא היה לו הכח לגמור
לצדו ציטול המדינה של עשירות, כי הכח
של הצעל תפלה הוא למעלה מקו, וציטול
המדינה של עשירות צריך להיות גם צתוך
הקו, לכן הוצרך להתקשר עם הגבור,
עם החכם, ועם הממונה על אוצרות של
המלך דהיינו העושר, שהם הג' כוחות של
העושר גבור וחכם מנד הקדושה, הכח
של השלש רגלים, שהם יסייעו אותה לצטל
המדינה של עשירות גם צתוך הקו.

המליץ הוא כח הבלי

המליץ דהיינו דצכן וצעל לשון
ומליצה הוא כח הכלי, הענין של שצת
קודש, דדיבור שיך למדת המלכות

המלכה נעשית המלך להמדינה
האומרים דהתכלית הוא ראייה, וזה
שייך לענין של הצעל תפלה, כי ראייה צא
מהירוס העולם והבריאה.

אוהב הנאמן היינו הדביקות
באור א"ם ב"ה

האוהב נאמן היינו האור אין סוף,
הדביקות של הצעש"ט, וזהו הענין
שהיה יושב ציס של יין השיכרות, המרמז
למדריגה הכי גבוה לאהבה הדוחקת
הבשר.

הנוקבא של החכס היינו מלך
הכבוד, כי חכמה יש לו לצוש של כבוד,
דהיינו החכמה הוא צפנימית והכבוד הוא
צחינויות, דכבוד פירושו נפרד ומופרש
למעלה מן סתם האנושיות, ומי שהוא
צעל חכס כיון שיש לו צפנימית חכמה
ממילא הוא פרוש ומוצלל ויש לו כבוד,
ולכן צריכין לכבד תלמיד חכס, וחכס הדור
צריכין לכבד יותר, דכפי כמה חכמה שיש
לו צריכין לכבדו יותר.

המלכה שייך להבעל תפלה

עבודת
השם

הרגשת השלימות - האור של ל"ג בעומר

אחד שאינו ביכלתו רק לעבוד יום אחד בשלימות, או רק עבודה אחת בשלימות? האם יש שלימות לחצאין? ובכלל צריכים להבין מהו העבודה של שלימות, האם צריכים לבקש דוקא השלימות? מה החסרון של אחד שאינו מבקש בכלל השלימות, רק מבטל רצונו ומוכן בכל רגע ורגע לעשות רצון השם ולא מפריע לו בכלל אם יש לו שלימות או לא?

אלא ודאי שיש בקדושה ענין של שלימות, וצריכים לבקש השלימות של כל עבודה, כמבואר בזוהר הנ"ל, אבל מה שצריכים לבאר הוא איך אפשר לקיים העבודה של שלימות, שהרי ידוע למי שהתחיל פעם לבקש השלימות שאי אפשר לבוא להשלימות מה שמבקשים, ואפי' אם זוכים

שבע שבתות תמימות

מובא בזוהר הק' (פרשת אמור דף קעו:) שימי הספירה צריכה להיות כל כולו לעבודת השם בלי שום הפסקה, וכל המ"ט ימים בין חג הפסח לחג השבועות הם ימי עליה שהעבודה צריך להיות בשלימות הגמור, כמו שכתוב שבע שבתות תמימות תהיינה, והפ"י הוא שימי ספירת העומר צריכה להיות חשבון אחת של שלימות בעבודת השם מתחילתו ועד סופו, כל המ"ט ימים צריכים להיות תמימים, שלימות של כל יום ויום, ושלימות של כל הנקודות בעבודת השם.

עבודת השלימות

והנה אם צריכה להיות המשכה אחת של שלימות בלי הפסק מה יעשה

(א) וזלה"ק, תא חזי כל בר נש דלא מני חשבנא דא אינון שבע שבתות תמימות למזכי לדכותא דא וכו'.

קטנות שני

אדם במצב שאינו עושה כלום פעמים הוא יכול להיחשב לעצמו שהוא יותר טוב מאלו שעוד עושים ומבקשים הרגשת השלימות, והוא יכול לעשות חוזק וליצנות מאלו שעושים, שהם עושים רק לקבל הרגש טוב ומתכוונים רק לעצמם ואינם עושים כלל לשם שמים וכל עבודתם הוא שקר מיסודם, ואומר לעצמו שהוא יותר אמיתי, ודווקא אינו עושה כלום שאינו רוצה לעשות בשקר וכו' וכו'.

ובאמת יכול להיות שטוב לו לתקופה להיות כך כדי שיעזוב כל עבודתו שהיה בשקר ושיתגלה כל ההרגשים שרצה לכסות בעבודתו, אבל הברור האמיתי אינו בא כשהולך בטל, ואין המטרה שהאדם יתחיל להיות מיושבי קרנות ורק ידבר כזב כל היום על אלו שעוד עושים בעבודת השם, רק לתקן מעשיו ויכנס מחדש בעבודת השם ויחתחיל ללמוד כל אחד כפי יכולתו בלי שיבקש להרגיש השלימות, ובמאמר זה נבאר בעזרה ש"ת איך שהאדם יתחיל מחדש וגם יבקש השלימות עד שיגיע לתיקון הנפש האמיתי.

הרצון לעשות הכל

צריכים להבין שהאדם רק מוכן לעשות הכל או לא לעשות כלום,

לפעמים אחר עבודה קשה לקצת שלימות נשאר לעולם הרגשת החסרון ותמיד מרגיש שיש נקודה אחד שחסר בעבודתו, ואי אפשר לאדם להשתיק הביקוש להרגשת השלימות, וא"כ צריכים לדעת מהו הדרך שהנפש היהודי מגשת לעבודת השלימות.

גדלות ראשון

מתחילה כשהאדם נכנס לעבודת השם מקבל על עצמו עבודת קשות ומבקש שלימות הגמור ואינו מוכן להתייאש מלבוא להשלימות שמתבקש, אבל לאחר זמן כשאינו עולה לו לקבל הרגשת השלימות שרוצה אז מפסיק כל העבודת ואינו עושה כלום.

והנה זה שהפסיק עבודתו יכול להיות שזהו דבר טוב, שהרי כל השלימות לא היה רק לכבודו ולא היתכוון כלל לשם שמים רק להשתיק הרגשת החסרון ע"י שירגיש הרגשת השלימות, ועכשיו מכיר שאין ביכולתו לבוא להרגשת השלימות ואי אפשר לו לנוס מנפשו שמרגשת חסרון, ומתחיל לגלות מהותו האמיתי שהיתה מכוסה עד עכשיו ע"י שחיפש בכל עת עבודת קיצוני, ועכשיו שכבר הירס הבנין הישן הוא מוכן להתחיל לבנות בנין חדש עם יסודיים חזקים.

ורק אם יתחיל מחדש בעבודת השם ולעשות עשיית של שלימות, ויקח מחדש חברותא ללמוד התורה הקדושה, גמ' רש"י תוס' בתמימות, וגם יבקש השלימות של תפילה, השלימות בשבת, בקידוש, בהלל, וכו', אבל בלי שירגיש לבסוף שיש לו שלימות, רק אז יהיה ראייה ברורה שיצא ממחלתו.

הרגשת השלימות מהו

איך יתחיל לעשות עוד הפעם וגם יבקש השלימות ולא יהיה כמו הפעם הראשון שהתחיל לעשות והיה הכל רק כדי לקבל הרגשת השלימות? ואיך יטפל עם נפשו שמבקש תמיד ההרגשה של שלימות?

אלא בכדי להבין מהו הדרך הנכון וישרה בעבודת השלימות, ולמה רצון השי"ת שיבקש דוקא השלימות, צריכים להבין מהו ההרגשת השלימות שהאדם מושך תמיד אחריו? ואמאי אי אפשר לו לאדם לבוא לזה השלימות? ומזה נבין איך שדוקא עבודת השלימות מביא לאדם יותר הכנעה להקב"ה ודוקא ע"י זה זוכים להשראת השכינה וקשר אמיתי להקב"ה.

מחלת או. סי. די.

בא נקח לדוגמא אחד שיש לו "או. סי. די.", ובכל דבר שעושה אינו

לעשות קצת הוא דבר הכי קשה לאדם, אמאי אינו רוצה לעשות קצת הרי סוכ"ס קצת הוא יותר מאפס? אלא הסיבה לכך הוא שכל זמן שאינו עושה כלום יש לו השתוות עם זה שעושה הכל, שהרי עוד ברצונו לעשות הכל, והא ראייה שאינו עושה כלום ואינו מוכן לעשות קצת, ורק כשהוא אינו עושה כלום אז אפשר לו לדמות בנפשו שיש לו הכל, שהרי באותו רגע שמתחיל לעשות קצת מתגלה לפניו שאין לו שלימות ושאין ביכלתו לעשות הכל, ומתחיל להרגיש כאב וצער מהרגשת חסרונו ואינו רוצה לסבלו, ע"כ אינו עושה כלום ואז הכל בשקט יניח.

להתחיל מחדש

האדם שעושה הכל ואינו רוצה לזוז כל שהוא מסדר עבודתו, וכוונתו מה שטמן תחת כל עבודתו הוא באמת רק לקבל הרגשת השלימות, אפשר לומר עליו שהוא בעולם התוהו, אבל גם זה שהתחכם ועמד על טעותו והתייאש מעשיית השלימות, ואינו מבקש בכלל השלימות, אי אפשר לומר עליו שהוא בעולם התיקון.

ואליבא דאמת גם הוא לא התייאש מהרגשת השלימות, והיאוש הוא רק מעשיית השלימות ותחת כל היאוש טמן ביקש גדול להרגשת השלימות.

איתנו בכל מקום שהולך, וזה הרגש עמוק מאוד, וגם מכוסה אם כל מיני כסיים, ומתגלה לו בכל עת בלבוש אחרת, וקשה מאוד לאדם לפגוש עם זה ההרגש, מפני שזה ההרגש אומר שהוא רע ואין לו מקום בזה העולם, והאדם מוכן לעשות הכל רק שלא ירגיש הכאב שבא מזה ההרגש.

ואם האדם הוא בעל הרגש עמוק מתלבש ההרגש בכל הפעולות שעושה ואומרו שלא עשה טוב מפני שהוא אינו טוב, והוא רוצה להוכיח לזה ההרגש שהוא כן טוב, לכן עושה אותה שוב ושוב ושוב, וכמובן שבפעם השלישי ג"כ לא עלתה לו לעקור הרגשו הרע ולכן עשה אותה הפעם רביעי, וגם הפעם הזה לא מילא חיסרונו מפני שאי אפשר לעקור זה ההרגש שהרי הוא אינו בא מסיבה אמיתית רק תיכף כשנולד הובא עמו הרגשת החיסרון, וזה מלוח אותו כל ימי חייו, ואם הוא אינו מוכן לסבלו לא יעזור לו שום דבר, אפי' השלימות הכי גדול בעולם לא יעקור זה ההרגש.

הכל בשביל ההרגש

ונתבונן על זה האדם שהרגשתו מביא לו "או. סי. די", מתי התחיל מחלתו? ומה הביא לו לכל השטותים הללו? איפה רצה לבוא שזהו עיקם דרכו? מחלתו לא התחיל מזה שביקש

מסתפק עם פעם אחד, ועושה אותה עוד הפעם ועוד הפעם עד אין קץ, מה הסיבה שאינו מסתפק עם פעם אחד? ומה דוחקו לעשותה עוד הפעם ועוד הפעם בלי חשבון? (יכול להיות שבמחשבתו יש לו חשבון, ובכל פעם יש לו תירוץ אמאי הוא צריך לעשותה עוד הפעם, אבל באמת אין לו שכל וחשבון ורק הרגש כנבאר) איזהו חסרון היה בעשייה הראשונה שבשבילו הוצרך לעשותה שנית?

באמת אין לו שום מחלה של עשיית דברים פעמים הרבה זה אחר זה, וגם אין לו שום שטות במוחו שאומרו בכל הדברים שעושה שהוא צריך לחזור ולעשותה, רק יש לו הרגש בליבו שאומרו תמיד שלא עשה טוב, וזה דוחקו לעשותה עוד הפעם ועוד הפעם מפני שאינו רוצה להרגיש החסרון שיש בליבו, וחושב שאם יתרכז לעשותה בפעם השני עם שלימות כ"כ שאין שלימות אחריו, יסתלק ממנו ההרגש רע של חיסרון שהרגיש, מפני שירגיש שלימות הגמור, ובזה ההרגשת השלימות יפרוך ההרגשת החיסרון שהרגיש מתחילה.

שורש ההרגש

אבל מה שאינו יודע שזה ההרגש אין לו שייכות אם העשייה שעשה, רק זה הרגש ישן שיש לו תמיד, והולך

הוא טובה גדולה מאת הקב"ה, ואי אפשר לאדם להיות בלי הרגשה זו, שזה מה שמזכיר לו שתכלית הכל הוא להיות דבוק בהקב"ה, ושאי אפשר להיות בלי קשר עם הקב"ה, ומפני שהאדם מרגיש בכל עת חסירת הוא אינו נופל להרגשת הישות, וזהו מה שמצילו שלא יבא לידי גאווה, שאם לא היה באדם הרגשה זו היה עבודתו מביא לו לגאווה והיה משתכח תכלית העולם.

ולמה נחשב עבודה זו, הרי תכלית העבודה הוא לזכות להשראת השכינה, ואין השכינה שורה מתוך גאווה, רק את אשכון ואת דכה, רק כשיש הכנעה להקב"ה, והרגשת החיסרון מביא האדם להכנעה, נמצא שזה שיש לאדם צד ספק שאפשר אין לו שלימות זהו ההשראת השכינה.

לסבול הרגשת החסרון

לכן יתחיל האדם עוד הפעם לבקש השלימות בעבודת השם, ויקח חברותא ללמוד התורה הקדושה, ובתחילה ילמוד סדר אחד, ולאט לאט יוסף בכל יום בעבודת השם יתברך, ולא יעשה עכשיו הטעות כבתחילה שתיכף ומיד התחיל לעשות עשיית קיצוניות, רק יעשה כפי יכלתו, כל אחד כפי שידו מגעת, לאחד גם אם יתחיל בשני סדרים בכל יום ירגיש שעושה

השלימות, האם אסור לעשות דברים בשלימות? ואליבא דאמת האם החסיר לו שלימות בהעשייה הראשונה? בוודאי לא.

רק הרגישו הרע הטיל ספק בתוכו שאפשר לא היה לו שלימות, וכשרצה לסלק זה הספק ולהוכיח שיש לו שלימות שם עקם דרכו, כשלא רצה להישאר עם הספק שאולי אין לו שלימות, ועשה הכל בשביל ההרגש שלא רצה לסבול, זהו שהביא לו הצרות האלו, אבל אם היה יודע שיכולים להרגיש חסרון ואפשר להישאיר ולהחיות עם ספק שאפשר אין לו שלימות, לא היה צריך לעבוד עבודת הקשות לפרוך זה ההרגש, והיה מסתפק בכל דבר שעושה אפי' כשאינו מרגיש השלימות.

וגם בענין השלימות שדיברנו הוא כך, אם מבקשים כל הזמן לקבל ההרגשת השלימות, בטוח שלבסוף יבוא לידי יאוש ועצבות, וגם סימן יפה שכל עבודתו בא מהרגשת רע, משום שאינו רוצה לסבול, אבל אם יכולים לבקש השלימות וגם באותו רגע יכול לסבול הרגש רע, אז זכה האדם לתיקון האמיתי. ורק כשיתחיל שוב לעשות אז יבוא לזה השלימות.

תכלית הרגשת החסרון

זה שיש לאדם הרגשת החסרון

שהשלימות הוא עבודה שהאדם עושה מצד עצמו שמשלים את עצמו, משא"כ ל"ג בעומר שהוא היו"ט של סתרי תורה שגילה התנא אלוקי רשב"י, וסתרי התורה אין עבודה שנעשה מצד האדם, רק הארה מן השמים שנותנין לאדם במתנה אחר שאדם מכיר שאינו עושה כלום, וכל השלימות שיש לו, וכל המ"ט ימים שיש לו שלימות ממה שהוא עושה בבחינת התורה, באמת לא שייך אצלו כלל, רק הכל מאתו יתברך ואין שלימות אחרת חוץ ממנו.

ומה הביא לו להכרה זו, הנקודת הספק שמרגיש שאפשר שאין לו שלימות, דאפשר שכל עבודתו לא נחשבת כלל, והוצריך לסבול הרגשה זו ולהכיר שיש בורא עולם, ורק אחר הכרה זו שייך להאדם הנקודה של רשב"י, נמצא שהענין שהאדם מרגיש שיש לו חסרון שייך לרשב"י, לכן אפשר לומר של"ג בעומר הוא כנגד זה הספק שהאדם מרגיש שאין לו שלימות, ובל"ג בעומר נתגלה זה הספק שאפשר שאין לו שלימות בהמ"ט ימים, ודוקא שם נמצא עיקר הזוהר ועיקר השמחה והאור של סתרי תורה, ושם מאיר הקב"ה לאדם ומשלים אותו.

ל"ג בעומר גם לפחותים

ולפי זה מובן מה שמוזבא בספה"ק (בית אהרן, לל"ג בעומר) שהאור שמאיר

קצת, מפני שבאמת רוצה שלימות של כ"ד שעות ביום, ובשבילו לא יהיה שני סדרים כעבודה קיצוני.

והעיקר שיהי' מוכן להרגיש באמצע עבודתו שאין לו שלימות ולא יצטרך לעשות שום דבר בשביל ההרגש, ובמילא יכול שוב לבקש השלימות, וכמוכן השלימות של יו"ט, השלימות של תפילה, השלימות של מ"ט יום.

וגם שיכול לבוא לידי ספק באמצע המ"ט יום שאפשר אין לו השלימות של ימי הספירה, ויכול להישאר עם הספק וידע שזה הספק שלי, זה ההרגש שלי, אבל באמת יש לי שלימות, ואינו שייך להתייאש משלימות מפני שאם אין לי כל השלימות יש לי קצת שלימות, ואני יכול לבקש השלימות אפי' כשאיני מרגיש השלימות, ואני יכול להשאר אם ההרגש כל ימי חיי וזה אינו אומר כלום, שבאמת יש לי שלימות, רק אני צריך להרגיש זה החיסרון שעל ידי זה אני זוכר שהשלימות באמת אינו בא רק מהש"ת.

ל"ג בעומר כנגד הרגשת החסרון

וזהו הסוד של ל"ג בעומר שהוא באמצע ימי ספירת העומר שהם ימי הכנה לקבלת התורה, והתורה הוא מה שהאדם עושה מצד עצמו, לכן מיוחד אלו הימים לעבודת השלימות,

שאינם עושים כלום.

וגם מובן הקשר שיש לפחותים דוקא עם ל"ג בעומר ולא בכל המ"ט ימי העומר, מפני שכל המ"ט ימי הספירה הוא לעבודת השלימות, לכן שייך רק למי שמבקש שלימות, אבל ל"ג בעומר שהוא הארה חדשה מן השמים שבא ע"י ההרגשה הנמצא באדם שמרגיש שאפשר אין לו שלימות, שאפשר אין לו מתן תורה בכלל, והוא אור של ההעדר השלימות, ובא מענין שהאדם אינו עושה, במילא בזה ההרגש יש לו הישתאות אם אחד שאין לו שלימות ואינו עושה בכלל, לכן גם מי שאינו עושה בכלל, ולא התחיל מעולם לעשות יכול להרגיש בל"ג בעומר האור של ר' שמעון ב"ר יוחאי זיעוכ"א.

בל"ג בעומר שייך לכל יהודי אפי' לפחותים², מפני שהאור של ל"ג בעומר הוא אור של העדר עשיה, אמת שהצורך להארה זו הוא רק להעבוד השם שבכל ימי הספירה מבקש להשלימות, והוצריך להאור זה להצד ספק של חסרון, שזה מצילו שלא יבוא לידי הרגשת ישות ומביא לו השראת השכינה, אבל משום שזה האור הוא נקודה שאין צריכין כלל לשלימות רק הכל מהשי"ת, לכן אפשר להמשיך האור גם לפחותים, גם לאנשים שאינם יודעים בכלל שעכשיו הוא ספירת העומר ואינם מבקשים בכלל שלימות, ואינם עושים לא בעבודת השם ולא בהשראת השכינה, אבל אעפ"כ כשבא גילוי האור הוא מאיר גם לפחותים שיוכלו להרגיש השי"ת אפי' באופן

(ב) וזלה"ק, עוד אמר כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק בר' שמעון בן יוחאי כשם שהשי"ת הוא ה' לכל כך רשב"י הוא רשב"י לכל, אפילו לפחותים.

וואס איז די פחד פאר ביאת משיח, און וואס איז דער אידישער בליק

איבערנעמען, ער איז געווען אסאך שטערקער ווי זיי, ער האט געהאט אסאך גרעסערע געווער ווי זיי, אבער מיט דעם אלעם איז שווער געווען זיי איינצונעמען, ווייל זיי זענען געווען אויסגעשפרייט יעדער אליין, אין ס'איז געווען הויכע בערג.

ער האט איינגעזעהן אז ער וועט עס נישט קענען אייננעמען אזוי שנעל, ס'וועט נעמען זייער לאנג, ער וועט דארפן גיין פון הויז צו הויז, און מיט יעדעם עקסטער האבן א געשלעג. נאכן זיך איבערקלערן האט ער גערופען די ראש, דער וואס האט אנגעפירט די גאנצע זאך, אין יענער איז אריבער געקומען צום צאר, אין דער צאר האט אים געזאגט לאמיר פארהאנדלען, מאכען פשרות, ער האט אים צו געזאגט

'חנופה' - די מאכטפולע געווער

ס'איז געווען אמאל א מעשה, ס'געווען אמאל א גאנצע חבורה פון מענטשן וואס האבן נישט געוואלט האבען א קעניג, זיי האבען נישט געוואלט זיין אונטער א מלוכה, זיי זענען געגאנגען און זיך אויסגעשפרייט אויף א הויכן בארג, אויף א גרויסע שטח, אין די אלע מענטשן האבען געהאט א שיטה אז זיי זענען נישט אונטער קיינעם, זיי זענען פאר זיך אליין.

זיי האבען געוואוינט אויסגעשפרייט צווישען הויכע בערג, ממילא איז זייער שווער געווען צוצוקומען צו זיי, און ווען די צאר אין רוסלאנד האט געוואלט איבער נעמען די גאנצע מלוכה, האט ער געוואלט זייער שטח אויך

ווען די געוועזענער ראש איז געזעצן אין סיביר האט ער איין טאג זיך פארטראכט, אריינקלערנדיג אין זיין מצב, "איך בין דאך געוועזן די ראש המלוכה, ווען איך גיי ווען נישט אריבער צום צאר און איך גיב זיך נישט אונטער פאר אים, וואלט נאך אלעס גוט געווען, און איך וואלט נאך יעצט געשטאנען בראש פון מיין גאנצע שטעטל! איך האב זיך אונטערגעגעבען פארוואס? פאר אפאר הבטחות? איך בין געווארען צו געחנפ'ט צו אים? ווען איך שלאג זיך ווען אין א מלחמה וואלט אפשר די צאר געווינען, אבער ס'וואלט געדויערט א יאר, און איך וואלט נישט אן געקומען דא, איך וואלט אפשר אנטלאפן. פארוואס האב איך מיר אזוי אונטערגעגעבן? צוליב אביסל הבטחות וואס ער האט מיר צוגעזאגט אז ער גייט מיר געבן? וואס איז געווארען פון מיר? פון א גרויסע פירער זיך איך דא אין סיביר אין תפיסה." האט ער פון גרויס צער, פון גרויס געגועים וואס ער האט זיך דערמאנט פון זיין מלוכה וואס ער האט געהאט, האט ער זיך צווינגען א תנועה'לע פון געגועים, זיך צוריק געבענקט צו זיין אלטע שטעטעלע וואס ער איז געווען די ראש, (אין די תנועה איז ידוע אין ליובאוויטש, און מען זינגט די תנועה, ס'איז א מוראדיגע תנועה געגועים צוריק צו גיין צום אויבערשטער).

גרויסע הבטחות, זאגענדיג, איך נעם דאך איין דא גאנץ רוסלאנד, דו קום נאר צו מיר, איך וועל דיר געבען דאס, און איך וועל דיר געבען יענץ, און זייער ראש - אן פרעגן זיין ציבור - האט מסכים געווען און געמאכט מיט אים א פשרה און פארהאנדעלט.

נאכדעם איז די גאנצע שטאט זיך צוזאם געקומען, - יענער האט געהאט א כח צוזאם צונעמען זיין גאנצע עולם - אין די צאר האט גערעדט ווי גרויס מען גייט זיין דא צוזאמען, מען וועט איינעמען צוזאמען דאס גאנצע לאנד. אזוי אינמיטען רעדן האט די צאר געזען אז די גאנצער עולם איז שוין דא, יעדער איז זיך שוין צוזאם געקומען, זיי אלע האבען אראפ געלייגט זייערע געווער, אפילו ער האט געהאט אסאך שטערקערע געווער, אבער סיי האבען עס ממילא אראפ געלייגט, האט ער פלוצלינג א כאפ געגעבען דעם ראש אין אים פארשיקט צום קאלטן סיביר, אין די אלע מענטשן האט ער אריין געזעצט אין זיינע שטאטישע הייזער וואס ער האט געהאט, ווי ער האט געגעבען פאר יעדע מענטש א הייזקע ווי צו וואוינען, אזוי האט ער מבטל געווען די גאנצע שטעטל דארטן, און איינגענומען פאר זיך.

מען פראקטיצירן אידישקייט, מ'איז מחשיב אידן, און וויבאלד מען איז אונז מחשיב און מען האט הנאה פון אונז, און מיר זענען א חלק פון די לאנד, קען טאקע זיין אז מען דארף היטן אלע הלכות און חוקים וואס די מלכות מאכט, אבער איז געווארן אין דעם לעצטן דור אין די לעצטע יאר אין די לעצטע חודש אין די לעצטע וואך זענען געקומען אפאר היימישע אידן, און לייגן ארויף גרעסערע חומרות וואס די שטאט אליין לייגט, 'טאקע צוליב די גרויסע פאר מיט זיך', און זיי ווערן אזויווי יענער ראש, און זיי שלעפן צוזאם אלע אידן, סתם אזוי קען מען דאך נישט צוזאם נעמען, יעדער איז דאך אויסגעשפרייט, יעדער איז דאך פאר זיך, נאר אזוי ווי יענער ראש האט צוזאם גענומען יעדעם, און זיי מאכן יעדן אראפלייגן די כלי זיין, און מ'גיבט אונז איבער פאר דעם צאר אין די האנט אריין.

ווער זענען זיי?

ווער איז די ראש? ווער נעמט אונז דא צוזאם אין לייגט ארויף אויף אונז גרעסערע חומרות? נישט אפילו קיין רבנים, נישט קיין דיינים, נישט קיין עסקנים, אפאר מענטשן

פרייהייט אדער

אינטערטעניגט?

ווען נאפאליאן האט איבערגענומען די וועלט מיט זיין פרייהייט שיטה האט דער הייליגער בעל התניא זי"ע געזאגט, נישטא נאך אזא געצווינגענע זאך ווי א פרייע זאך - א פרייע מלך איז די גרעסטע געצווינגענקייט וואס איז דא - ווייל איך מוז אים נאכגעבן, איך מוז אים געפעלען. "איך בין דאך אין א פרייע לאנד, מוז איך דאך אים געפעלען," אזוי לויפט די געדאנק פונעם מענטש, און מען ווערט אסאך מער צוגעשלעפט צו א פרייע חירות'דיגע לאנד, אזוי האט די בעל התניא געזאגט, [אין די בעל תניא איז טאקע אנטלאפן קיין האדיטש, און ווען מען פארט היינט אויף מקומות הקדושים זעט מען אז עס דויערט זייער לאנג אנצוקומען ביז צום ציון פונעם תניא, ווייל ער איז אנטלאפען פון נאפאליאן, און ער האט געוואלט גיין ווי ווייטער, ווייל ער האט נישט געוואלט וואוינען אונטער זיין ממשלה, ער האט געהאלטן אז ס'איז א קליפה גדולה די פרייהייט מיט וואס ער קומט, איז ער געגאנגען טיפער אריין אין רוסלאנד].

מיר וואוינען אין א פרייע לאנד 'אמעריקע', אין אמעריקע לאזט

פאניק, אז עס איז דא א פחד פון א מגיפה? א טיפע מענטש זעהט דאך שוין נאך פחדים, נישט נאר פון די מגיפה, פשוטע מענטשן זעהן נאר די מגיפה, אנדערע זעהן שוין ווי די פרנסה הינקעט אינטער, איינער זעהט זיין אייגענע פרנסה, אנדערע זעהן שוין די פרנסה פון די גאנצע לאנד, א טיפערע מענטש זעהט נאך צרות וואס קומען ארויס פון דעם.

ביאת משיח איז נישט שרעקעדיג

דארף מען אבער וויסן אז ס'איז דא א טיפע נקודה וואס די אויבערשטער וויל פון אונז אין דעם דור, מען זאגט אז ס'איז שוין משיח'ס צייטן, - אגב, דארף מען וויסן אז משיח איז אבער נישט א דעקונג אויף אלעס, ס'מיינט נישט אז מען קען טוהן וואס מען וויל יעצט ווייל ס'איז משיח'ס צייטן, פארקערט, משיח'ס צייטן איז דאך תביעה. - און וואס וויל טאקע משיח? משיח וויל מקבל זיין א דור פון אידן, מ'זאל נישט אריינפאלן אין קיין פחד פאר משיח קומט.

ס'וואלט געווען כדאי צו זעהן אביסל וואס די נביא רעדט, מ'קען נישט דא אראפברענגען גאנץ נ"ך, אבער אלע פסוקים וואס רעדן

וואס דערשרעקן דעם עולם אז ס'איז געפערליכע זאכן, און אז ס'איז געפערליכע זאכן דארף מען דאך האבען א מורא'דיגע פחד, לייגט מען אריין אידישע מענער און אידישע פרויען אין א מורא'דיגע פאניק און א פחד, - קען אפילו גאר זיין אז די פאניק און די פחד איז נאך ערגער פון די גאנצע מגיפה, ודל"מ, - און גייען די גרופע פון אידן און זיי ווילן מזכה זיין דעם עולם מיט א מצות עשה פון ונשמרתם, און דינא דמלכותא דינא, און מיט מצות קידוש וחילול השם, און מיט נאך אזעלכע מצות וואס זיי קומען אייביג אן, א יעדע שטיק צייט די זעלבע מענטשן, געווענליך זענען עס די מענטשן וואס ביי אנדערע מצות זעהט מען נישט עפעס ביי זיי אזא גרויסע התלהבות. און אז איינער וואונדערט זיך פארוואס פונקט זיי האבן די מצות? נו, יעדער האט זיך זיינע מצות, וואס איז שלעכט? ס'איז דאך טאקע גוט אזוי, כל ישראל ערבים זה לזה, יעדער איז משלים דעם צווייטן, איינער דא און אן אנדערע דארטן.

פארוואס טוהן זיי עס? אפשר טאקע זארגן זיי זיך פאר אונז? וואס איז די עצה? וואס דארף מען טאקע טוהן אז ס'איז דא א מגיפה? וואס זאל מען טוהן אז עס איז דא א

עונש, אז דו וועסט אנטלויפן פון א שווערד אדער אז דו וועסט גיין הויך אויף א בארג ערגעץ, וועט קומען א נחש, איך וועל דיר אויפזוכען אין די גאנצע וועלט דיר צו געבן אן עונש, סיי דו וועסט דיר באהאלטן אינדערהיים אדער אין קרקע הים, דו וועסט צוגיין פון די פחדים וואס וועט זיך אפשוהן יענע טעג, עמוס ט' פסוקים א'–ב'–ג' [ראיתי את אדני נצב על המזבח ויאמר הך הכפתור וירעשו הספים ובצעם בראש כולם ואחרייתם בחרב אהרוג, לא ינוס להם נס ולא ימלט להם פליט. אם יחתרו בשאול משם ידי תקחם, ואם יעלו השמים משם אורידם. ואם יחבאו בראש הכרמל משם אחפש ולקחתים ואם יסתרו מנגד עיני בקרקע הים משם אצוה את הנחש ונשכם].

נאך זאגט דער נביא עמוס "די וואס זענען זיך בוטח אין די גוי, די וואס זענען זיך בוטח אין אשור, אין די שטארקע מעכטיגע גוים וועלן פאלן, נאר די וואס זענען זיך בוטח אין דיין נאמען די וועלן בלייבען", עמוס ו' פסוק א' [הוי השאננים בציון והבוטחים בהר שומרון נקובי ראשית הגוים ובאו להם בית ישראל].

און דער נביא חבקוק זאגט "אלע גרויסע חברה פון די וועלט וועלן

פון פאר ביאת המשיח רעדן מיט א מורא'דיגע קלארקייט, ווי דער נביא זכרי' זאגט "מ'וועט מצרף זיין דאס אידישע פאלק, ס'וועט זיין שווערע ברורים, מ'וועט זיי אויסלייטערן אזוי ווי מ'לייטערט אויס גאלד, אין ס'וועט זיך נאר האלטן ווער עס וועט זאגן אז די אויבערשטער איז מיין גאט און אויף אים פארזיכער איך מיר", דאס איז זכריה י"ג פסוק ט' [והבאתי את השלישית באש וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב, הוא יקרא בשמי ואני אענה אתו אמרתי עמי הוא והוא יאמר ה' אלהי].

און דער נביא מלאכי זאגט "ס'וועט זיין מענטשן וואס וועלן אוועק נעמען אידן פון די אמונה אין די לעצטע דור, אין די לעצטערע צייטן, זיי וועלן זיין צובראכען אין מושפל ווען משיח וועט קומען", מלאכי ב' פסוקים ח'–ט' [ואתם סרתם מן הדרך הכשלתם רבים בתורה שחתם ברית הלוי אמר ה' צבאות. וגם אני נתתי אתכם נבזים ושפלים לכל העם כפי אשר אינכם שומרים את דרכי ונושאים פנים בתורה].

און דער נביא עמוס זאגט "אז דו וועסט אנטלויפן פון די אויבערשטער פון איין עונש וועט קומען א אנדערע

אז מ'וועט זיך גוט מתבונן זיין וועט מען זעהן אז אט די אלע זאכען קומען היינט פאר, מענטשן שלעפן אוועק פון די אמונה אין די אויבערשטער, ווען אין די מינוטן וויל די אויבערשטער זעהן אז א מענטש זאל זאגן **איך האב נישט גארנישט, איך בין צובראכען, איך קען נישט און איך ווייס נישט, איך האב נישט קיין מהלך נישט אויף די מגיפה נישט אויף קיין פרנסה**. מ'איז געגאנגען פערציג יאר אין מדבר די אויבערשטער האט אונז געגעבן מן, דער אויבערשטער האט אונז געראטעוועט פון אלע מיני נחשים, נחש שרף ועקרב וואס דרייען זיך אין מדבר, אז מען איז זיך בוטח אין אויבערשטער'ס נאמען ווערט מען געהאלפען, מ'האט אונז מזכה געווען אין דעם דור א דור פאר ביאת משיח אז אונז זאל מיר זוכה זיין צו די גאולה, און זוכה זיין צו די אלע פסוקים וואס מ'האט דא אראפגעברענגט.

ס'איז דא נאך פסוקים אין נביא אז ס'וועט זיין **'פריצי ישראל'** ס'וועט זיין אוועקגעפאלענע פון די אידן וואס וועלן זיך מדבק זיין צו די גוי, זיי וועלן ארויפקוקען אויף די גוי, אבער אסאך אידן, די יראים, די ערליכע אידן וואס זענען זיך בוטח

זיין נישט צפרידן, זיי וועלן זוכען עפעס, און וועלן זיין אין בהלה, מיט פחד און מיט פאניק, **אבער וצדיק באמונתו יחיה, דער צדיק וועט לעבן מיט זיין אמונה**, חבוקק ב' פסוק די **[הנה עופלה לא ישרה נפשו בו, וצדיק באמונתו יחיה]**.

און דער נביא צפניה זאגט "אז עס וועט איבערבלייבן דער וואס ווייסט אז מען קען נישט אליין, מען איז צובראכען, און מען איז חוסה און מען איז בטוח אין אויבערשטער", צפניה ג' פסוק י"ב **[והשארתי בקרבך עם עני ודל, והסו בשם ה']**.

און דער נביא הושע זאגט "מ'וועט נאך זאגן אשור לא יושיענו, **דער גרויסער מעכטיגער אשור וועט מיר נישט העלפען, ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו, מ'וועט שוין נישט זאגן אויף זאכן וואס מ'האט זיך אליינס אויסגעבויעט אז דאס איז די זאך, דאס קען מיר העלפן, אשר בך, ווייל מיר ווייסן שוין אז נאר אין דיר באשעפער איז דא האפענונג, ירוחם יתום, וואס דערבארימט זיך אויפן יתום וואס קען זיך נישט אליינס העלפן**", הושע י"ד פסוק ד' **[אשור לא יושיענו על סוס לא נרכב ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו אשר בך ירוחם יתום]**.

דאס איז א ספר וואס דארט איז דא אלע רפואות, אבער חזקיה המלך האט עס באהאלטן כדאי מען זאל זיך נישט פארלאזען מער אויף די טבע, נאר מען זאל מתפלל זיין פאר די אויבערשטער, און אויף אים זיך פארלאזן.

מיט דעם איז דער מהר"ל מסביר די גמרא (ברכות י"ע"ב) אז חזקיה המלך האט מתפלל געווען צום אויבערשטען אז ער זאל אים אויסהיילן פון זיין חולי און זכות פון באהאלטן די ספר הרפואות, (היינט וואלטן מענטשן געזאגט אז די חולי איז גאר א שטראף פאר חזקיה המלך פארן באהאלטן די ספר הרפואות, מדה כנגד מדה, אבער קוקט אויס אז די גמרא האלט פארקערט) זאגט די מהר"ל אז וויבאלד ער האט באהאלטען די ספר רפואות **אין ער האט געהאט בטחון אין די אויבערשטער, פאר דעם איז ער ראוי אז ער זאל געראטעוועט ווערן פון די טבע,** און ער ווערט נישט איבערגעגעבן צו די טבע ווייל ער גלייבט נישט אין די טבע.

פרעגט די מהר"ל ס'איז דאך ניתן רשות לרופא לרפאות (ב"ק פה ע"א) זאגט ער אז כאטשיג די חכמים זאגען אז א רופא קען מרפא זיין, דאס איז ווען די עיקר בטחון איז אין די אויבערשטער נישט אין די טבע, ער ווייסט אז די אויבערשטער

אין די שם ה', פארלאזן זיך אויף די אייבערשטער, אין ווייסן אז עס איז נאר דא אויבערשטער, די וועלן זוכה זיין צו די גאולה.

נישט אימזינסט זענען דא מענטשן וואס פארפירן יעצט, דאס איז אלץ א נסיון פון הימל, מ'האט געשיקט פון הימל א נסיון אז עס זאלן זיין מענטשן וואס זאלן אונז אביסל אויפשאקלן, אז מען זאל נישט פארגעסן פון אמונה אין די אויבערשטער, מען זאל נישט זיצן אזוי באקוועם. זיי זענען שלוחים פון די אויבערשטער אז מען זאל זיך נישט סתם אויסלאכען אין זיצן באקוועם, אבער אויף וואס יא, אויף דעם זענען זיי נישט די שלוחים פונעם אויבערשטער.

אידן זענען העכער פון די טבע

איז וואס ברויך מען טוהן? לאמיר זעהן וואס די תורה זאגט וואס יא, וואס א בוטח בשם ה' דער וואס פארלאזט זיך אויפן אויבערשטען דארף צו טוהן, מען דארף עפעס צו טוהן, אבער וואס איז די טוהן, **'מער א רוחניות' דיגע טוהן**, דער הייליגער מהר"ל אין ספר נצח ישראל פרק ל' רימט אויס חזקיה המלך - עס איז דא טיפע זאכן אין דעם - אז ער האט באהאלטן די ספר הרפואות,

ישראל דארף זיין העכער פון די טבע, און גיין צום אויבערשטער, 'הטוב בעיניך עשיתי' איך האב געטוהן גוטס אין דיינע אויגן, האט חזקיה המלך געזאגט, דאס מיינט באהאלטן די ספר הרפואות, ווייל אז מ'איז למעלה מן הטבע.

אין דאס איז די עצם הגאולה, מ'זאל מעיין זיין אין די גאנצע פרק דארט אין מהר"ל, דאס איז סמיכות גאולה לתפילה אז אידן זענען אויף די מדרגה זיי זענען די אויבערשטערס א פאלק, זיי זענען נישט א טבע'דיגע פאלק.

מ'זאל גוט פארשטיין, ס'טוט זיך עפעס אויף דער וועלט יעצט, ס'איז נישט אזוי פשוט, און אלע פסוקי הנביא זאגן די ענין פון "בא חבקוק והעמידן על אחת", מען דארף אוועק שטעלן יעצט די אמונה, מען דארף אוועק שטעלן די בטחון אין די אויבערשטער, און ווער עס שטעלט אוועק די ריינע אמונה, די ריינע בטחון, דער איז זוכה צו די גאולה מיט א שמחה בטוב לבב, אן קיין צרות, אבער אלע אנדערע, די נישט יראים ווי דער פסוק זאגט, וועלן אונטערגיין חס ושלום, אונז ווייסן אוודאי וועלן זיי סוף כל סוף נישט אונטערגיין, אלע אידן וועלן האבן

פירט אלעס, אבער בימיו פון חזקיה המלך האט ער געזען אז דער עולם ווערט אזוי פארקאכט פאר די טבע, אז מען פארגעסט שוין אינגאנצען פון די אויבערשטער האט ער פארשטאנען אז יעצט איז די צייט צו באהאלטען די ספר הרפואות, ווייל די ספר הרפואות וועט נאך ברענגען גרעסערע מחלות, ווייל דאס איז בעצם רע, און ווען ער איז מסלק דבר זה מן העולם רופט זיך עס טוב, און אויף דעם האט חזקיה המלך געזאגט 'אז איך האב געטוהן גוטס פאר די אויבערשטער', דאס הייסט גוטס, דאס איז די אמת'ע גוטס אז ער האט באהאלטען די ספר הרפואות.

וז"ל המהר"ל, אף על גב שאמרו חכמים שניתן רשות לרופא לרפאות מכל מקום ישים עיקר בטחונו בו יתברך לדרוש בו יתברך שיהיה הוא הרופא שלו בטבע אבל בימיו היו דורשים הכל אחר הטבע ולא היו מביטים כלל אחר הרפואה שהיה מן השם יתברך שלא בטבע ולפיכך מה שגזז ספר רפואות שהוא בעצמו רע והיה מסלק דבר זה מן כלל העולם הוא טוב.

די גאנצע ענין פון די טבע איז חושך, נישט גוט, די גאנצע כלל

וויל אז מען זאל טוהן אין די טעג.

און מ'דארף וויסן אז אויב מ'טוט די פארקערטע, וועט דער אויבערשטער האבן נאך עונשים, מ'האט אראפגעברענגט פריער פון די נביא אז ס'איז דא אנדערע וועגן ווי די אויבערשטער קען, ער קען דיך אויפזוכן איבעראל אין דיר דארטן הרג'נען חס ושלום, אבער דער אויבערשטער וויל די בטחון, **א בוטח בה' האט נישט וואס מורא צו האבן פון קיין שום ענין**, נישט זיך נישט לאזן דערשרעקן פון די אלע מענטשן וואס ווילן דערשרעקן דעם עולם מיט א אופן פון ונשמרתם מאד לנפשתיכם.

ונשמרתם מאד לנפשותיכם איז נישט קיין שטעקן אז דו מוזט ווערן א גוי, ונשמרתם מאד לנפשותיכם איז אויך נישט א קאמפלעקס אז דו ביזט א איד, אלע גוים זענען נארמאל אין דו ביזט משוגע, נישט דאס שטייט אין ונשמרתם מאד לנפשותיכם, ונשמרתם מאד לנפשותיכם טייטשט זאלסט זיך אפ היטן די גוף, דארף מען וויסן וויאזוי, אבער וואס האט עס מיט האבן א גאנצע קאמפלעקס אז איך בין נעבעך די איד. און מען רייצט נאך אן די גוי אויך, אידן אליין זאלן אנרייצען די גוי אז אידן

א תקון צום סוף, אבער דאס קען נישט קומען מיט אהבה, ס'וועט זיין מיט יראה, מיט עונשים ר"ל, כי לא ידח ממנו נדח.

דער אייבישטער פירט אדער די טבע פירט?

אז דער אויבערשטער קען נעמען דעם אידיש פאלק און אריין געלייגט פערציג יאר אין א מדבר, און געקענט האלטן אידן קען ער אוודאי דערהאלטן דא אידן פון מגיפות אין פון אלע מיני פרנסות און פון אלע מיני צרות. אבער גיין אין די טעג נעמען אלע סגולות וואס זענען יא דא, דאווענען, לערנען, גלייבען אין אויבערשטער, אלע ענינים וואס די אויבערשטער וויל, און טוהן ממש די פארקערטע, גלייבן אין עולם הטבע, ווערן מרוחק פון די אויבערשטער לכבוד די מגיפה, נישט דאווענען, נישט לערנען, נישט אמונה ובטחון אין די אויבערשטער, נאר הערן די נייעס יעדע מינוט, וואס נאך זאגט מען שוין, וואס זאגט די גוי, זיך פארלאזן אויף די גוי, און מיינען אז די גוי וועט מיר העלפן, און די גוי וועט מיר ראטעווען, און מיינען אז ווי מער חנפ'נ'ן די גוי, פון דעם קען ארויס קומען געפערליכע זאכן, דאס איז די היפך וואס דער אויבערשטער

לאמיר איבער חזרין, א אידישע
איד גייט אין די טעג מיט בטחון אין
די אויבערשטער, ווי די מהר"ל רימט
אפילו אויס אז מען האט באהאלטן
די ספר הרפואות אז ס'ווערט א מצב
אז די גאנצע וועלט גייט נאך די
טבע. משיח וועט באהאלטן די ספר
הרפואות, אז מען גרייט זיך פאר
משיח קומט נישט קיין ענין פון עולם
הטבע, פון ספר הרפואות, ווערט
רעדט נאך מען האט נאך צוגעלייגט
אייגענע רפואות נאך מער ווי די
רעגירונג פארלאנגט, למה לי רוב
זבחיכם זאגט די אויבערשטער,
איך דארף אביסל בטחון, אביסל
אמת'קייט, ריינע אמת, און ריינע
אמונה אין די אויבערשטער, און
דאס וועט אונז ראטעווען און העלפן
אין פירן קעגן משיח צדקינו מיט א
זיכערקייט אין מיט א פרייליכקייט.

טוהן נישט די געזעצן? ווען דער איד
טוט בעצם די געזעצן. נאר די חברה
וויילן נאך דא זיין אסאך שארפער פון
די געזעצן, ס'איז א פלא פון א זאך.

מען רייצט טאקע אן די גוי, די
גוי מיינט שוין טאקע אלע מחלות
קומען פון די אידן, ווייל די איד האט
זיי ארום געשיקט ווידיאוס, 'די אידן
שיקן עס ארום', זיי זענען א שליח
פון אויבערשטען אונז מעורר צו
זיין צו האבן שטערקערע אמונה און
בטחון אין די אויבערשטער, טאמער
אונז וועלן זיך נעמען צו אמונה
ובטחון וועט נישט ארויס קומען קיין
שלעכטס מיט זייערע אנרייצן אלע
אומות העולם, אבער טאמער נישט,
ווער ווייסט וויפל צרות עס קען
ברענגן, וואס דאס זאגט אונז די אלע
פסוקים פון נביא.

בס"ד

משגרים אנו בזה את מיטב ברכותינו החמימיות
ואיחולינו הטובות, אל מול מע"כ חברינו היקרים,
אשר נדבו לבם להרים לדבר ה' ונדבו הוצאות
קונטרס הנכוחי

האברך היקר והחשוב, מוכתר בכל המעלות,
עומד לימנינו ולמען הפצת שיעורי מורינו הרב
שליטי"א בכל עת ועונה

מוה"ר **יושע ברוך** **פריעד** הי"ו

מעיר וויליאמסבורג

לרגל הולדת בנו למזל טוב הילד

היקר כמר נחמן ני"ו

ולהכניסו בבריתו של אברהם

אבינו בשטומ"צ

בס"ד

וגם לרבות חברינו, האברך החשוב והיקר, מוכתר
בכל המעלות, רודף צדקה וחסד, אוהב ונחמד לכל

מו"ה **מנחם מענדל** **טארים** הי"ו

מעיר מאנסי

לרגל הילולא קדישא של זקיננו
הרה"ק רבי מנחם מענדל בן רבי
יוסף זי"ע מרימנוב

שחל ביום י"ט אייר ל"ד בעומר

יעזור השי"ת שבזכות הגדול של הפצת התורה
לרבים, יזכה לראות רב נחת דקדושה מתוך
הרחבת הדעת, עדי נזכה לביאת ינון במהרה. אמן

כעתירת: **מכון מים עמוקים**

